

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön september 3^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóíratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' G a u c h o. *(Folytatás.)*

„Balgatag ember! — folytatá szavait az öreg — hah! ha tudnád, milly édes a' betöltött nagyravagyás! milly élményeket nyújt a' gazdagság! Nem gondolsz-e nemzetséged fényére? elfeleded, hogy spanyol ország legelőkelőbb családjai közé tartozol? Tudd-meg, ha pénzed lesz, Andalusianak leggyorsabb 's legszebb paripáját birhatod.“ — „E' lasso segedelmével — felelt Tebaldo — a' sivatag legszebb lovait hatalmamba keritem, 's a' Pampasok olly gazdagok, hogy mindennap egy másikat foghatok.“ — „Fiam — mond rábeszélőleg az öreg — szép mezei jószágokat kapsz, pompás palotákat, jobbagyokat, kik csak intésedtől függnek!“ — „Nem enyimek-e Paraguay sikságai? — felele Tebaldo lelkesülve — A' mezei jószágok, melyeket kegyed említ, vannak-e ekkorák? Talál-e a' vadász ott struczmadarakat százanként? Akkorák-e spanyol ország legnagyobb erdeji, mint azon rengetegek, melyek a' Cordillerákat koszorúzzák? Otthon van-e ott az oroszlán, az irámszarvas, a' vad zerge? Uram! egy szó mint száz, e' levegőt, e' földet, melly gyermekkoromtól óta olly kedves előttem, én nem hagyhatom-el; már későn van, el nem hagyhatom.“ — „Alávaló kutya!“ kiáltá az öreg; de hamar megváltoztatván hangját magában mormogá: „Igaz, igaz! nem lehet balul venni tőle! mit tud ő becsület és hír felől?“ — „Semmit felőle többet, atyám! — szólla a' fiú — mondom semmit felőle! 's a' leányt, kit szeretek — folytatá halkabban 's látható érzéssel — ki tőlem a' leányt elakarja venni, legyen az barátom, legyen atyám, jöjjön kivont késsel előmbe, 's fogadom, emberére talál!“ — „Én tisztán hallám miképpen zördült-meg fogai közt kése. „Tebaldo! te azt nem fogod cselekedni — mond az öreg — 's mig élek, addig én őrizem őt előled.“ — „Azt ugy is gondoltam — kiáltá az ifjú legnagyobb dühösséggel 's reszkető hangon — haha! te őt magadnak akarod tartani.“ — „Vége van! — szólla most az öreg mintegy magában, 's tompa hangon — féltem előre ezen órától, de már megtörtént. Tebaldo! te utósó sarjadéka vagy egy nemes család-

nak; de látom ereidben anyád rabszolgai alávaló vére foly, és én szégyenlem magamat, hogy nemzettelek. — Késed ki van vonva; védelmezd magadat!”

Villámsebességgel csaptak egymásba késeik; hallám az éleket csengeni, sebesebben és mindig sebesebben következék egyik csapás a' másikra; egyszerre csend lön — csak egy hosszú nehéz sohajtás hallatszott; mellyik esett-el a' viadalban, kivenni nem lehetett. De én a' borzadástól elfoglalva vissza siettem a' kunyhóba, 's magamon kívül vetém magamat ágyamra. Kevés percz múlva hallék valakit a' lak felé csoszogni; szívem hallhatólag dobogott, midőn az ajtóul szolgáló ökörbőrt vissza tolatni látám a' gyilkostól, 's biztos lépéssel belépni az öreg Gauchót. Felvevé a' lámpát, 's végig vizsgálá az alvókat; de midőn az ifjú mulattné képe fölé tartá, úgy tetszett, mintha keze reszketett volna. Minden körülöttem mély álomban volt rajtam kívül. A' fáradt kutyák alig mozdultak-meg az öregnek beléptére; csak egy igen csinos, magos, sugár agár szökkent-fel, 's midőn az öreg mellette elment, megszaglalta ruhájit, 's aztán villámsebességgel kifutott. Tudtam, milly bátor, erős és okos ezen eb faj, 's hittem, hogy a' hiv állat ugatása által felköltendí az alvókat, 's a' gyilkos tettet ez által felfedezi; hittem egyszersmind, hogy a' megrettenés első hevében az asszonyok velem fognak tartani az öreg elnyomására. E' közben a' gyilkos legnagyobb csendességgel készül vala iszonyú tettehez, meggyilkolt fijának eltemetéséhez. Több ásó eszközöket vett elő az ajtó megül; még egyszer keresztül nézé a' kunyhót, 's eloltván a' lámpát elávozott.

Sokáig várakoztam legnagyobb feszültségben; de semmit se hallottam. Végre felkeltem, 's ismét kilopózkodtam. Senkit se láttam; de a' kapufa előtt két felnyergelt paripa állott, 's nem sokára a' helyről, hol a' gyilkolás történt, kinos sohajtások hatának füleimbe, 's az öreg Gauchó hangos zokogásra fakadt. Az ércz kebel t. i. végre ellágyult; de ezen ellágyulás sokáig nem tartott: a' zokogás éppen olly hamar mult-el, mint kezdődött; hallottam, mint parancsolá az agárnak: „el, Tauro, el!” 'S e' pillanatban látám a' holdvilágnál, mint czipelte fijának holttestét a' kapu felé, 's ott egyik felnyergelt paripára köté. Iszonyú egy látvány! A' fiatal embernek köpönyege viaskodás közben eltépetett, mellje meztelen volt, 's benne két nagy seb; borzasztólag pirult-ki a' fehér bőr felett az aludt vér. A' kegyetlen atyát, kinek kezei még fíja vérétől pirosultak, egészen elfoglalá a' gond, hogy a' holttestet minél jobban erősítse-meg a' nyeregben; de időnként egy-egy félénk tekintetet is vete maga körül, 's görcsösen nyult késéért, és aztán ismét kezeit kúcsolta belső kétségbeesésében. Az agár a' holt

testtel megterhelt ló mellett ül vala, 's folyvást szemmel tartá azt. A' mint illy csendesen ott ült, azt lehele gondolni, hogy egészen egykedvű minden iránt; de valahányszor az öreg a' testet megilleté, mindannyiszor egy-egy morgást, mint valamelly távoli dörgést, hallatszott magától bocsátani.

Vége minden készen volt; a' Gaucho lovára ült, 's a' holttesttel megterhelt másikat kötőféknél fogván elnyargalt; utána az agár. Midőn az udvart elhagyá, bátran tovább mehettem, 's így láttam őt, miképpen kis távulságra levén sebesen nyargalva vágatni kezdett, 's nem sokára el is tűnt; de még sokáig hallatszott az egyhangú tompa patkókongás a' sivatag éjéből fülemben.

V.

Ezen éj iszonyai erőmet mindinkább elnyomással fenyegeték, de kötelességem meggondolása erőt ada magamat rendbe szedni. Minden attól függött, hogy mindenről, mit láttam, legkisebb gyanút se mutassak. Felkeresém tehát újra ágyamat, 's mind lelki mind testi elbágyadásom végre szemeimet bezárá. — Midőn kevés idő múlva ismét felvetém azokat, már mindenki ébren volt a' kanyhóban, 's foglalatossága után latott; az ifiú mulattné gyermekével játszadozott; a' kutyák ki 's be jártak, és két három gyerkőcz azzal mulatá magát, hogy kis lassójikkal tyúkokat fogdostak. Látható volt, hogy senki se tudta, mi történt az éjjel. Én ágyamból felkelék, 's örömmel tapasztalám, hogy vérem eleredéséből származott fájdalmaim csökkentek, 's a' láz egészen elmúlt. Az öreg néger né mosdó vizet hozott számomra, 's én egykedvűn kérdém, hol volna az öreg ur és fija? — Kimentek — lön a' felelet — mint mindenkor szoktak a' nyájhoz. — „Kis vezetőm is velek ment?“ — „kérdém. „Nem, uram! ő a' szomszéd tanyára nyargalt, hogy kegyednek tejet hozzon reggelire; mert csak ott vannak a' kecskék, 's az öreg ur azt mondja, hogy a' városi emberek igen szeretik a' tejet. De nem sokára itt lesz; két órányi vágatással az utat ide is oda is megteheti.“

Ellenállhatlan vágyódtam a' borzasztó gyilkolás helyét látni; de éppen midőn lábam a' küszöbre tenném, ért az udvarra tegnapi vezetőm, ki husz mértföldet lovagolt, hogy nekem reggelire tejet hozzon. Éppen e' mellett ültem, 's tejet és tojást ettem, midőn az öreg Gaucho belépett olly derült 's bátor homlokkal, mint-ha most is oldala mellett volna Tebaldo. Tekintete, olly jéghideg, mint a' kigyóé, engem megrázkodtatott, 's nagy erőtetésembe került reggelimet vele elkölteni. Hogy azonban szótlanúságom gyanút ne gerjessen, kérdém, hol maradt legyen fija. „Utközben — ugymond legkisebb tétozás nélkül — vadászatra menő nehany Gau-

chókkal találkozánk, 's a' ficzkó sehol sem érzi magát olly jól, mint künn a' szabad természetben. Ave Maria purissima — folytatá, 's keresztet vete magára — hogy nem sokára szerencsésen visszatérhesen öreg atyjához.“ —

Az ifiú mulattné hozzánk jött, mintha valamit kérdeni akarna; de az öregnek setét komoly tekintete őt visszajeszté, 's egyik szugba vonulván keservesen sir vala. „Hogyan van, hogy a' kutyákat nem vitte magával?“ kérdém az öreget; mert minden veszedelemnek, mellynek magamat kitehettem, ellenére is belsőleg érzék magamban ösztönt a' kétszínűnek álarczát levonni. — „Fáradtak, uram! — felelé minden megakadás nélkül — 's a' többinek elég kutyája volt, csak kedvenczét Taurót vitte magával, 's úgy hiszem, annak se veheti nagy hasznát, mert még az is eléggé fáradt a' tegnapi vadászat óta.“ —

Egyéb nem történt közöttünk. Midőn szándékomat vele tudatám, semmi ellenvetést nem tett; sőt egyik lovát még kölcsön is ajánlotta, mert az enyim egészen haszonvehetlen volt. Így rövid idő múlva uton valék Mendoza felé fiatal kísérőmmel együtt, lelkemből örvendezve, hogy a' gyilkos tanyát megettem látám. A' nyilvános utra jövén, vezetőmet, egy darab aranyt nyujtván neki, utnak eresztém. Szeme szikrázott az örömtől, 's engemet bizonyossá tevén örökös háladatosságáról esküvel fogadá, ha hogy a' pusztában ellenségem volna, még nap nyugta előtt elhozza szívét. Ezzel bucsút vön, lovát megsarkalá, 's néhány pillanat múlva szemeim elől eltűnt.

A' postaházban megtudám, hogy Ord mindenfelé kerestetett; de emberei a' helyett, hogy a' sivatag belsejébe mertek volna haladni, egy közellevő erősségbe vonák magokat; mert hire volt, hogy az Indusok jönnek. A' postamester, ki nekem ezt mondá, maga is azon volt, hogy családotól együtt a' házat oda hagyja. Csak bajosan kaphattam a' nagy zürzavarban számomra lovat. Midőn az említett erősséghez értem, elárasztottak a' számtalan kérdésekkel, hogy nem láttam 's hallottam-e valamit az Indusokról, 's melly felől jönnek? Midőn e' sok kérdezősködés végre lecsillapodott, nem kis meglepetésemre hallám, hogy ezen emberek mind Don Jose Echivera emberei volnának.

Szívem mod nélkül dobogott, midőn a' szoba felé léptem, hol a' szerencsétlen leánynak apját és vőlegényét reménylém találhatni. Kész voltam nekik legott felfedezni Donna Luisa hollétét; de barátomra vetett első tekintetem meggyőzött a' felől, hogy e' meglepetés igen káros következésű lehetne. Én őt tegnap leverve 's némán-merengő állapotban hagyám-el; most rettenetes felháborodás-

ban láttam nagy lépésekkel fel alá járkálni; szemei lángot szikráztak; e' bizonytalan lépések 's fenyegető taglejtés elmeháborodást féltetének velem. A' szerencsétlen apa egy setét szugolyban ült, és szívszaggalólag hangzának zokogásai közül ezen szók: leányom, kedves leányom! Mélyen elfogódva, könnyes szemmel tekinték mindkettejekre. Ekkor fiatal barátom egészen magához tért, hozzám jött, 's kezemet görcsösen megszorítván: „megesett! — ugymond, 's egyet sohajta. — Nagy Isten! tehát hogy szívemet megsebesitse, ez angyalét kellett-e keresztül döfnie a' barbarusnak! Őt a' legszebb, legtisztább ártatlan teremtményt, kinek az volt egyetlen egy vétsége, hogy engem szeretett! Nem tudott tehát egyéb módot, a' nyomorú! boszúja eloltására?“ Ezt szóllván ismét vissza esett őrzöngésébe; dühösen toppantá a' földet lábaival; fogait csikorgatá, 's kétségbeesve szorongatá kezeit. Rögtön megint lecsendesült, szemeivel gyanúsán méregetett; hozzám jött, 's mellém leüle. „Barátom — mondá, 's kezemet megfogta — ha az ember egy fáradságos utazás után nyugtot keres, véteknek tartod-e azt? Nem lehet-e előbb levetkezni, mielőtt az ember aludni megy?“ — „„Vigasztald magadat, barátom““ — biztatám őt, mert meredt tekintete őrzöngést féltetett velem. — „Mit mondasz hozzá — szóllt — ha barátod, mivel az élet neki szenvedhetlen terhére van, időnek előtte magától elhánnya e' halandó por-testet? Fogsz-e azért nevére szégyent kiáltani? Nem — kiálta nyomósan — nem lehet, nem szabad azt őrzöngésnek nevezni! Ki hátráltathat engem, hogy az ugrást megtegyem az örökségbe, hol leánykám tiszta, egyedül-szeretett lelkével testvéresülhetek? Luisa! kedvesem! hát örökre elvesztélek téged? Igen, szívem sejté a' szerencsétlenséget; de a' csapás még is rettenetes volt!“ — Én látám a' pillanatot jelen lenni, hogy mindent felfedezzek, mit tudtam. Hittem, hogy a' véletlen hír általi megrázkodás őt ismét magához téríti, 's elbeszéltem kalandomat. *(Végzet következik.)*

TERMÉSZETI-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Hämion. A' parisi állatsereglet az ugy nevezett növénykertben Dussumier ur által 13 négylábú állattal szaporítottatott, mellyek mind a' legritkább állatok közé tartoznak, 's közöttük a' Hämion vagy is a' vad ló Cuthból leginkább szembetűnik.

Madarak szeretete fijaik iránt. Nevezetes és megható a' figyelmes tapasztaló előtt azon szeretet, mellyel a' madarak az ő fijaik iránt viseltetnek. Ha valamely madár visszatér fészkebe, szeretettel és örömmel teljes csiripeléssel fogadtatik. A' melegség és oltalom, mellyet a' fimadarak anyjaiktól kapnak, megható képe az emberi megnyugvásnak és megbizásnak, ki az isteni gondviselésben bizván így kiált-fel:

„ő téged szárnyai alá vesz!” — Lássuk a' madarak anyai szeretetének néhány példáját.

Valamelly macska felmászott bizonyos palánkra, hogy egy a' felett függő rigófészket elkapjon. Megpillantván ezen ellenséget az anya elhagyá fészket, 's kiáltva és boszúsán elejébe villant, úgy hogy a' macska őt is csaknem elérte. A' him is nagy nyugtalanságot mutatott, 's kiáltozni kezdett, és olly közel oda ült a' macskának elejébe, hogy ez csaknem neki ugorhatott. De nem tartott soká, 's a' macska hátára ugorván olly dühösen fejbe kocczantá orrával, hogy a' macska vele együtt a' földre esett, 's e' szerint ezt futásra kényszeríté. Más alkalommal hasonló módon győzedelmeskedett ellenségén a' rigó, 's a' macska olly igen megfélemlét, hogy tervével felhagyott. A' rigó mindig zajos énekléssel inepelte diadalmát, 's még később is valahányszor a' macskát megpillantá, végig kergeté az udvaron, ha a' házból kilépni látta. Sőt tudok példákat, hogy a' rigók egy gyermeket is megszalasztottak, 's fejét megkocczanták, midőn a' fészket fel akará dulni.

Tegyen az ember próbául bárhova valamelly kalitkát, mellyben madárfiak legyenek: minden esetben, ha csak nem természeti lehetetlenség, fiai az anyamadár mindig legnagyobb szorgalommal és pontossággal fogja etetni, 's az anyák szorgalma illy esetben sokkal tovább tart, mint mikor a' madarak természeti állapotban vannak. Sokszor vettem észre a' madarak nagy aggodalmát és félelmét, ha fészkek szomszédságába jöttem, 's a' legfélelkenbbek legnagyobb bátorságra vetemedtek. Észre lehet ezt venni a' sástól kezdve egészen le az ökörszemig; a' hattyútól kezdve a' legkissebb vizimadárig. A' vizicsibe p. o. mint tudva van, fészket káka alá rakja egészen közel a' vízhez; de közönségesen az áradás végett távolabb és magosabban mindig készen van egy második fészkek is, úgy hogy, ha a' víz ki talál áradni, fiai legott a' száraz fészkekbe áttakarithassa. Ezen észrevételt Surreyban egy igen becses ház nép tapasztalta, 's annyiszor és olly különféle időben, hogy annak valóságán kételkedni nem lehet.

K Ü L Ö N F É L E.

Emberi szaporaság. Brachyban bizonyos Boulen né aszszony minap két fiú és két leány gyermeket szült, mind össze tehát négyet. Az utósó tudósítások elindultakor mind a' gyermekek mind az anya jó egészségben voltak, sőt az utóbbin még csak elgyengülés jelei se látszattak.

Amerikai józan törvények. Newyorkban minden hazard-játékok, minők kártya, koczka, billard a' nyilvános helyeken, vendégfogadókban, hajókon 's a' t. keményen meg vannak tiltva, 's a' büntetést a' ház vagy hajónak tulajdonosa 10 dollarral sinli. Minden személy, melly valamelly hazard játékban bizonyos summa pénzt nyer, azt ötszörözve tartozik lefizetni bűnhődése fejében. Szintugy bünteti meg a' törvény ezen tartományban a' káromkodást és esküvést, valamint az égettbor árultatását is. Pensylvania hasonlóképp szabott több hasznos új törvényeket. A' részegség részint pénzzel, részint fogsággal büntetik meg; a' vendégfogadás, kinél valaki megrészegszik, legott elveszti bormérési jogát. Ha valamelly személy iszákosságra adta ma-

gát, eszelősnek hirdettetik, 's mellé egy gyámtárs adatik, ki neki a' bort eléjébe mérje, 's felül reá amaz 10 dollar büntetést fizet.

Spanyol kulcs. A' spanyol király kamarásai rendszerint egy nagy kulcsot hordoznak magokkal, melly jobb zsebökből kilóg. Annak karikája nevetségesen nagy és hosszúkas; meg van aranyozva, 's a' zseb feletti gomblyukban valamelly lobogó szalagra fűzve. Ezen kulcs a' király szobájának valamennyi ajtait kinyitja mindannyi spanyol országi teremeiben. Ha egyike ezen kamarásoknak kulcsát elveszti, be kell jelenteni a' fő udvarmesternek, ki legott valamennyi lakatokat és kulcsokat újra csináltat mindannyi szobákban, 's ezt annak kell megfizetni, ki kulcsát elveszté, a' mi mintegy 10.000 tallért tesz öszvesen.

A' proféta. Berlinből aprilis 10-kén írják, hogy ott bizonyos kézmives oda hagyván műhelyét egyszerre olly gondolatra jutott, hogy jósoljon. Számtalan könnyenhívók (mert ilyenek mindenütt vannak) lépék-el ajtait, kik között bizonyos szolgáló is találkozik. A' jós, miután a' leánynak kezét megvizsgálta volna, neki azt jövendölé, hogy életét a' vesztő helyen fogja végezni. A' leányt e' jóslat igen elszomorítá, ugy, hogy urasága utóbb az okát kérdezvén ennek mindent kiváltott. Ez most a' leányt gazdag dáma-ruhába öltözteté, 's ugy küldé még egyszer a' jóshoz; de ez megint csak előbbi mondása mellett maradt. A' leány végre lélekismerettől furdaltatva megvallá, hogy két gyermekgyilkolás fekszik szíven. Így tehát a' jóssal együtt befogatott, mert gyaníttatik, hogy jós uram aligha bővebben nem vett részt a' dologból.

Emanuele, második Stanhope. Jamaicában egy Emanuele nevű spanyol asszonyság lakik, Bolivar-nak neje, vagy legalább csak kísértője ennek utóbbi viszontagságaiban. E' deli külsejű, közép korú, világos elméjű 's rettenthetlen lelkű asszony ezen ország-nak Lady Ester Stanhope-ja. Bolivar halála után száműzetett, mint-hogy a' népre nagy befolyása volt. Itt egész visszavonultságban él, 's kevés Angolok tudták, hogy Kingstonban illy jeles személy lakik. Emanuele rettenthetlensége 's lelkijelenléte több alkalomkor Bolivart a' legveszélyesb állapotból kimentette. — Az utóbbi összeesküvéskor, melly ezen valóban nagy ember ellen intéztetett, egyedül neki köszönheté életét Bolivar. Egykor t. i. szokásánál korábban feküdt-le. Emanuele assz. az ablak alatt zajt vett észre, 's nem sokára egy lövést és „halál a' zsarnokra!“ kiabálásokat. Legott tudósítá Bolivart a' történetekről, fegyvereit kezébe adá; de tudván, hogy Bolivar egyenesen neki rohanna a' fellázadt népnek, kinyitá a' kert felé nyíló ablakot, 's azon erővel kitolá őt. Alighogy az ablakot betette, már a' lépcsőken valának a' lázadók, és a' három őrt 's Fergusson ezredet, a' general segédjét, megölven az ajtót kezdék feszegetni. Emanuele assz. összevetett karokkal ült pamlagán, 's ugy várta-be, míg az ajtót betörnék. — Midőn ezek berontottak, egyenesen a' generál ágya felé rohantak kivont kardokkal és törökkel. Emanuele assz. kinek egyedül csak az volt célja, hogy Bolivar időt nyerjen elsuhanni, hidegen 's a' nélkül, hogy helyéből mozdult volna, azt mondá a' gyilkosoknak, hogy a' generál alkalmasint még dolgozó szobájában a' felső emeletben van, hol késő éjig munkálkodni szokott. A' lázadók legott oda rohantak. Onnét ismét más és más szobákba vezeté őket, 's végre vissza oda, honnét eljöttek, min-

dent azon asszonyi rettenthetlenséggel, mellynek még a' dühösség se képes ártani. E' közben Whittle tábornagy valamelly esetből megtudván a' lázadást, összeszedé kéznél levő seregeit, 's éppen azon pillánathan ért a' házhoz, midőn Emanuele assz. a' gyilkosokat a' hálószo-
bába visszavezette. Legott jel adatik az összeütközésre, 's kemény el-
lentállás után részint megölettek, részint befogattak a' lázadók.

J E L E S M O N D Á S.

Órizkedés.

— A' ki nagyobb bajtól

Akar őrizkedni,

Az a' kis csipést békével

Tanulja szenvedni.

Szeder Fábían után Ká. Irma.

A' Szerelem.

Szívünk, ha szikrát nyer, 's kitörőn tüzelg,

És nem szokottan a' kebel éledez,

Egy szent sovárgás tamad abban,

'S nyert tüze így szerelembe lángol.

Miskoltzy István.

Ember-ismeret. Nem kell az embertől többet kívánni, mint-
sem ő fensőbb vagy alsóbb észismereténél fogva tenni képes; ne bizzunk
reá többet, mint sem ő erkölcsi erejével és ügyességével elbírhathat: így
azután az emberi nem hivatlansága és romlottsága felől divatozó minden
panasz ama gyermeknek nyöszörgésévé olvad-fel, melly a' következmény
ismerete nélkül a' lánggal akart játszani.

Fessler.

Élet vására. Ne bámulj az életnek tündöklő vásárán, de ne is
menj-el mellette. Vásárolj öszve, mit csak vásárolhatsz, 's várj az idő-
re; mert ez a' szegénynek istennéje. Mit ma igen drágán vettünk, azt
ő holnap ingyen adja neked.

Herder.

Aphorisma Csongrádból. Mit használ neked, ha atyád szép
testalakkal bírt, te pedig ocsmány állathoz hasonlitasz? — Az eczet sa-
vanyú; bátor atyja felséges Tokaji volt. — Fennszületésű a' gólya is,
melly fészket a' templom tornyaira rakja. — Jó házból való, mint mond-
ják, a' csiga és tekenős béka is; mindketten jó házat hordanak hátokon.
— A' savanyú vadalma is magos törzsokról lehet. — Az erénynek kell
nemesíteni a' nemest, valamint a' drága kő emeli a' gyűrű becsét, a'
mag a' dióhéjt, 's a' szentség az arany edényt.

Alföldi.

C s e r e r e j t v é n y.

7. 8. A' vargának műszere.

1. 2. 3. 4. 5. Feketének ellene.

5. 4. 1. Szabónak egy eszköze,
Zsidó sokszor jár vele.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. Ős város, most is ragyog.

4. 5. Ha ez benned nem dobog,
Béred immár a' halál.

6. 7. 8. Ellenfélnek ellent áll.

Garay Alajos.

Előbbi rejtvény: Bél.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt Trattner-Károlyi, uri utza 612.